

му обади да сяпази отъ Бомана, и отъ остро-то-
му сѣчиво, але прѣдъ Бомана Райна не смѣе да
продума ни една речъ, тя ся мъчи да му по-
каже съ бѣлѣгъ, че ще го убижтъ, та да връ-
ви подиръ неж, че тя знае отъ кждѣ ся изла-
зя изъ пещерж-тж, але юнак-атъ като че пов-
таря думы-тѣ и' «нѣ, азъ не бѣгамъ, нека мя
убижтъ!» Ето Боманъ вече повдигна сѣчиво-то
си, Райна ся стрѣсна и ся събуди.

— Бомане, защо ти е той-зи образъ? по-
пыта го Райна боязливо.

— Потрай, потрай! шепна Боманъ, и на
мѣсто да и' отговори, той погледна сръдито
на работж-тж си, остави четкж-тж, и зе сѣчи-
во-то.

— Старче! извика Райна, и му задрѣжа
ржжж-тж.

— Що ти е Райно? попыта Боманъ.

— Не го убивай! продума тя съ нажаленъ
гласъ.

— Осѣщамъ азъ твой-атъ страхъ, Райно,
рече Боманъ, и ся усмихна; знаешъ ли чий е
той-зи образъ? Райно, той е на нашъ врагъ.

— Да е чий да е! продума Райна.

— Не бой ся, Райно, ако и да е той-зи образъ